

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Asan/19/2021
Identifikačné číslo spisu: 7019200109
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7019200109.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca), v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Peter Tar, podnikajúceho pod obchodným menom Peter Tar TAROSS, Moldava nad Bodvou, Severná 991/12, IČO: 32 703 279, právne zastúpený: Ing. Mgr. Ján Folvarský, advokát, Československej armády 17, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PO/BEZ/2018/5740, O-545/2018 z 6. decembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/33/2019-73 z 2. júla 2020, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Kasačnej sťažnosti sa odkladný účinok n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho konania a súdneho konania

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 6S/33/2019-73 z 2. júla 2020 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca Peter Tar, podnikajúci pod obchodným menom Peter Tar TAROSS (ďalej aj len „žalobca“ alebo „sťažovateľ“) domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PO/BEZ/2018/5740, O-545/2018 zo 6. decembra 2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu práce Košice (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) č. 15/18/S z 8. augusta 2018 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“). Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým prvostupňový orgán žalobcovi uložil pokutu podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom

zamestnávani a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon o inšpekcii práce“) v spojení s § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona o inšpekcii práce, konkrétne za porušenie povinností v zmysle § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o BOZP“) v nadväznosti na § 18 ods. 3 cit. zákona a § 14 ods. 3 a prílohu č. 6 bod 8.5 vyhlášky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 147/2013 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri stavebných prácach a prácach s nimi súvisiacich a podrobnosti o odbornej spôsobilosti na výkon niektorých pracovných činností v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „vyhláška č. 147/2013 Z.z.“). Uvedené porušenie spočívalo v tom, že účastník konania ako zamestnávateľ vykonávajúci stavebné práce pre zhotoviteľa STAVADAN a.s. Prešov, Žižkova 63, Drieňov, IČO 36 511 064 (ďalej aj len „zhotoviteľ“), nevykonával k 3. marcu 2017 opatrenia v súlade s právnymi predpismi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, začal práce na stavenisku „GO strechy nad PS 506-606 budovy Spekáme“ v areáli U. S. Steel Košice, s.r.o., Vstupný areál U. S. Steel, Košice, divízny závod Vysoké pece - aglomerácia (ďalej aj len „areál U. S. Steel“), bez náležitého zabezpečenia pracoviska, konkrétne bez toho, aby boli zo strany zhotoviteľa vykonané bezpečnostné opatrenia uvedené v PBP č. 43/2016 z 05. decembra 2016 (postup dodržiavania bezpečnosti pri práci zo dňa 05.12.2016 pre opravu strechy na PS 506-606 budovy Spekáme - divízny závod Vysoké pece), t.j. pred začatím prác a pred nástupom pracovníkov na vyššie uvedené pracovisko nebol zhodnotený stav komunikačných zón na streche, neboli zrealizované potrebné bezpečnostné opatrenia - nebezpečné miesta neboli zabezpečené proti prepadnutiu. V dôsledku tohto porušenia povinnosti žalobcu postihnutý zamestnanec žalobcu J. O., zamestnaný na základe dohody o vykonaní práce z 10. februára 2017, pracovná úloha uvedená v dohode - oprava strechy na PS 505-506 v areáli U. S. Steel Košice, (ďalej aj len „postihnutý zamestnanec“ alebo „poškodený zamestnanec“) utrpel 3. marca 2017 závažný pracovný úraz s ťažkou ujmom na zdraví (s poškodením dôležitého orgánu) na stavenisku „GO strechy nad PS 506-606 budovy Spekáme“ v areáli U. S. Steel, pričom postihnutý zamestnanec prepadol cez strešnú konštrukciu, keďže pracoval na vyššie uvedenej streche bez toho, aby bol zabezpečený proti prepadnutiu.

2. Krajský súd uviedol, že vo veci sa uskutočnilo pojednávanie 18. júna 2020, na ktorom sa žalobca a ani jeho právny zástupca nezúčastnil, pričom právny zástupca žalobcu doručil správne súdu list, v ktorom žiadal o odročenie pojednávania a ospravedlnenie neúčasti žalobcu ako aj jeho zástupcu z dôvodu, že žalobca sa nachádza pracovne v Rakúsku a nesúhlasí s tým, aby sa konalo pojednávanie v jeho neprítomnosti. K tomu krajský súd uviedol, že z obsahu listu nevyplýval žiaden dôvod neprítomnosti zástupcu žalobcu na nariadenom pojednávaní, keď je z obsahu splnomocnenia z 27. februára 2018 (č.l. 9) zrejmé, že žalobca splnomocnil svojim zastupovaním právneho zástupcu v celom súdnom konaní v tejto veci. S poukazom na § 114 SSP dospel k záveru, že žalobca neuviedol žiadne také ospravedlniteľné dôvody neprítomnosti na pojednávaní, pre ktoré by bolo potrebné vec odročiť na iný termín pojednávania, pričom pokiaľ z jeho listu vyplynulo, že v čase zaslania ospravedlnenia a v čase pojednávania sa zdržiava pracovne v Rakúsku, uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal a navyiac vo veci si zvolil právneho zástupcu, ktorý bol na pojednávanie riadne predvolaný a dôvod svojej neprítomnosti na pojednávaní žiadnym relevantným spôsobom neospravedlnil.

3. Zástupkyňa žalovaného na pojednávaní trvala na písomnom vyjadrení, ako aj dôvodoch rozhodnutí administratívneho orgánu a zdôraznila, že z ich strany bola posudzovaná najmä objektívna zodpovednosť zamestnávateľa za situácie, že porušil jednotlivé predpisy na ochranu bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, a preto takéto porušenie videli v označenom správnom delikte špecifikovanom v rozhodnutí administratívneho orgánu.

4. Krajský súd poukázal na obsah administratívneho spisu, z ktorého zistil, že prvostupňový orgán do Protokolu č.: IKO-18-33-2.2/P-J2-17 zo dňa 31. decembra 2017 (ďalej aj len „protokol“) zhrnul zistenia o vyšetrovaní príčin vzniku závažného pracovného úrazu s ťažkou ujmom na zdraví, ku ktorému došlo 3. marca 2017 o 11:40 hod., pri ktorom utrpel poškodený zamestnanec rozsiahle poranenia tým, že prepadol cez prelomený pôvodný strešný panel. V časti G. protokolu uviedol zistené nedostatky v príčinnej súvislosti so vznikom pracovného úrazu takto:

„a) zo strany poškodeného:

Poškodený J. O. porušil ustanovenia §12 ods. 2 písmeno f/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, lebo v čase pracovného úrazu, dňa 03.03.2017, pri svojej práci na stavenisku „GO strechy nad PS 506-606 budovy Spekárne“ nepoužíval určeným spôsobom pridelené osobné ochranné pracovné prostriedky proti pádu. V čase úrazu bol poškodený J. O. vybavený osobnými ochrannými pracovnými prostriedkami proti pádu, ale pri práci na streche- pri prenášaní bremena sa odistil - odopol od horizontálneho istiaceho systému.

b) zo strany zamestnávateľa poškodeného:

Zamestnávateľ, Peter Tar TAROSS, začal s prácami na stavenisku „GO strechy nad PS 506-606 budovy Spekárne“ bez toho, aby boli zo strany zhotoviteľa - spoločnosti STAVADAN a.s. Prešov vykonané bezpečnostné opatrenia uvedené v PBP č. 43/2016 zo dňa 05.12.2016 (postup dodržiavania bezpečnosti pri práci) t.j. pred začatím prác a pred nástupom pracovníkov na jednotlivé pracoviská nebol zhodnotený stav komunikačných zón na streche, nezrealizovali sa potrebné bezpečnostné opatrenia, prípadné nebezpečné miesta neboli zabezpečené proti prepadnutiu v súlade s ustanoveniami § 14 ods. 3 príloha č. 6 bod 8.5 vyhlášky Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 147/2013 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri stavebných prácach a prácach s nimi súvisiacich a podrobnosti o odbornej spôsobilosti na výkon niektorých pracovných činností v platnom znení. Následkom toho, že zamestnanci Petra Tara TAROSS dňa 03.03.2017 pracovali na streche bez toho, aby boli zabezpečení proti prepadnutiu cez strešnú konštrukciu v súlade s ustanoveniami §14 ods. 3 príloha č. 6 bod 8.5 vyhlášky Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 147/2013 Z.z., v platnom znení, došlo k prepadnutiu cez strešnú konštrukciu jedného z nich - J. O.. Zamestnávateľ Peter Tar TAROSS porušil ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 18 ods. 3 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

c) zo strany spoločnosti STAVADAN a.s. Prešov:

Spoločnosť STAVADAN a.s. Prešov, ako zhotoviteľ na pracovisku ktorého pracovali zamestnanci iného zhotoviteľa, na stavenisku „GO strechy nad PS 506-606 budovy Spekárne“ nevykonával bezpečnostné opatrenia uvedené v PBP č. 43/2016 zo dňa 05.12.2016 (technologický postup stavebných prác vo vzťahu k zaisteniu BOZP resp. postup dodržiavania bezpečnosti pri práci) t.j. pred začatím prác a pred nástupom pracovníkov na jednotlivé pracoviská nezhodnotil stav komunikačných zón na streche, nezrealizoval potrebné bezpečnostné opatrenia, prípadné nebezpečné miesta nezabezpečil proti prepadnutiu v súlade s ustanoveniami § 14 ods. 3 príloha č. 6 bod 8.5 vyhlášky Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 147/2013 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri stavebných prácach a prácach s nimi súvisiacich a podrobnosti o odbornej spôsobilosti na výkon niektorých pracovných činností v platnom znení. Uvedený stav je v rozpore s ustanoveniami § 6 ods. 1 písm. a/ a § 6 ods.7 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“

5. S poukazom na uvedené konštatoval, že porušenie zákonných povinností u žalobcu, vedúcich k uloženiu sankcie spočívalo v tom, že žalobca ako zamestnávateľ poškodeného zamestnanca, pred začatím výkonu prác a pred nástupom pracovníkov na jednotlivé pracoviská nezhodnotil stav komunikačných zón na streche, nezrealizovali sa potrebné bezpečnostné opatrenia a neboli vyznačené bezpečné komunikačné trasy resp. neboli proti prepadnutiu zabezpečené prípadné nebezpečné miesta. Táto povinnosť vyplývala žalobcovi z § 6 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na § 18 ods. 3 zákona o BOZP ako aj § 14 ods. 3 vyhlášky č. 147/2013 Z.z, ktorý odkazuje na prílohu č. 6 bod 8.5 cit. vyhlášky. K tomu ďalej uviedol, že zo strany zamestnancov žalobcu tak boli na predmetnom pracovisku v čase úrazu vykonávané práce aj napriek tomu, že toto nebolo náležite zabezpečené, pretože aj keď bol inštalovaný horizontálny istiaci systém, ako aj dvojtyčové zábradlia z oboch strán strechy a lešenie z jednej strany strechy Spekárne, zo strany zhotoviteľa neboli vykonané bezpečnostné opatrenia uvedené v PBP č. 43/2016 z 5. decembra (postup dodržiavania bezpečnosti pri práci pre uvedenú stavbu), t.j. nebol zhodnotený pred nástupom pracovníkov na stavbu stav komunikačných zón na streche, a neboli ani zrealizované potrebné bezpečnostné opatrenia - nebezpečné miesta neboli

zabezpečené proti prepadnutiu. Krajský súd poukázal na to, že v priebehu správneho konania bolo zistené, že úraz poškodeného zamestnanca sa stal v čase, keď zamestnanci žalobcu presúvali odobratý panel na miesto uloženia na streche a boli odopnutí od horizontálneho istiaceho systému (HIS). Títo vypovedali, že všetci používali prostriedky osobného zabezpečenia proti pádu a istili sa o laná HIS pri demontáži a odoberaní panelov, následne počas manipulácie s panelmi sa odistili, pričom v zápisnici o podaní informácie z 7. marca 2017 zhodne uviedli, že sa odopli pretože priestor uloženia panelov bol ďalej a lano istiaceho systému by im bránilo, resp. by ich obmedzovalo v pohybe. Zamestnanec žalobcu T. V. navyše v cit. zápisnici uviedol: „... vtedy sme boli už odopnutí, lebo nás osobné istenie obmedzovalo v pohybe, bol to zaužívaný postup, nerátalo sa s tým, že sa panely pod nami prelomia“, a tiež: „... miesto pod prácami vo výškach bolo zabezpečené, že pri práci, napr. deň pred úrazom ich videl aj p. W., aj G. W. z U.S. Steel, s.r.o., aj p. Tar, ktorí videli ako sme demontáž škrupinových panelov vykonávali a nemali pripomienky“.

6. Krajský súd považoval takto zistený a ustálený skutkový stav za dostatočne preukázaný, pretože všetky vykonané dôkazy a to jednotlivo ako aj v ich súhrne preukazovali, že zamestnanci žalobcu vykonávali práce na rekonštrukcii strechy bez toho, aby pred výkonom týchto prác bol zodpovednými osobami zhodnotený stav komunikačných zón na streche a v prípade nebezpečných miest tieto neboli výrazne označené a ani zabezpečené proti prepadnutiu osôb. Krajský súd poukázal aj na znalecké dokazovanie nariadené pre potreby trestného konania - znalecký posudok č. 2/2017 znalca Ing. X. V., ktorým sa podrobne zaoberal aj žalovaný a z výsledkov ktorého vyplýva, že stavbyvedúci N. W. so zástupcom objednávateľa Petrom Tarom nezhodnotili stav komunikačných zón na streche a v prípade nebezpečných miest tieto miesta výrazne neoznačili a nezabezpečili proti prepadnutiu osôb, kedy znalec dospel k záveru, že: „Pri takomto poškodení strechy, aká bola v tomto prípade, kde sa stopercentne nedá vzhľadom na rôznu stupeň poškodenia stropných panelov určiť ich nosnosť, bolo vhodné zvoliť iný postup prác napr. debnenie z lešenia pod strechou.“ a v závere vyhodnotil, že pracovný úraz nevznikol len v priamej súvislosti s porušením povinnosti poškodeného zamestnanca, ale aj v priamej súvislosti s porušením povinnosti zo strany žalobcu, ako aj zo strany spoločnosti STAVADAN, a. s. Prešov. Krajský súd poukázal na to, že v kontexte týchto zistení samotný dôkaz - stavebný denník predmetnej stavby, na ktorý poukázal žalobca, a z ktorého vyplýva, že 3. marca 2017 na bezpečnostnej päťminútovke bola vykonaná kontrola náradia a osobných ochranných pracovných prostriedkov, vizuálna kontrola horizontálneho istiaceho systému a bol prediskutovaný postup dodržiavanie bezpečnosti pri práci, nemožno vo vzťahu k zistenému skutku vyhodnotiť ako relevantný a ako dôkaz spôsobilý vyvrátiť zistené porušenia zákonných povinností zo strany žalobcu, pretože nepreukazuje, že bol zhodnotený stav komunikačných zón na streche a že nebezpečné miesta, kde hrozilo prepadnutie zamestnancov cez strešnú konštrukciu bolo zabezpečené proti prepadnutiu.

7. K námietke, že žalobca sa domáhal nariadenia ústneho pojednávania v rámci administratívneho konania, na ktorom by podľa jeho názoru malo dôjsť k doplneniu dokazovania priamymi svedkami pracovného úrazu ako aj všetkých zamestnancov nachádzajúcich sa v čase vzniku pracovného úrazu na pracovisku krajský súd poukázal najmä na § 21 ods. 1 prvá veta správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Krajský súd k tomu poukázal na dôkazné závery vyplývajúce z protokolu ako aj ostatných vykonaných dôkazov v rámci správneho konania, ktoré vytvorili v administratívnom konaní dôkazný stav majúci svoj základ v označenom protokole a takýto stav aj potvrdili. Za daného dôkazného stavu, podľa krajského súdu nemožno správnym orgánom vytknúť v rámci procesnoprávnej úvahy o možnosti nariadenia ústneho pojednávania záver o jeho nepotrebnosti, dôkaznej nadbytočnosti, a teda takom dôkaznom postupe, ktorý nemôže mať právny potenciál pre zmenu dovtedajších dôkazných záverov.

8. Krajský súd konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva záver, že žalobca sa dopustil vytýkaného správneho deliktu na úseku ochrany bezpečnosti a zdravia pri práci, tak ako je porušenie jeho zákonných povinností konštatované v časti G, písm. b/ bod 2 protokolu. Zároveň krajský súd zdôraznil, že zodpovednosť zamestnávateľa poškodeného za správny delikt je objektívna, čo v praxi znamená, že zamestnávateľ je zodpovedný za porušenie zákona tým, že došlo k porušeniu zákonných povinností a to bez ohľadu na to, či sa jedná o zavinené alebo nezavinené konanie alebo

opomenutie a správny orgán preukazuje len porušenie právnej povinnosti, nie zavinenie. Zamestnávateľ administratívnu zodpovednosť poniesie aj v prípade, ak sa tak stalo neúmyselne (v dôsledku nedostatočnej vedomosti zamestnávateľa, prípadne jeho zamestnancov), či vinou jeho zamestnancov alebo aj iných okolností a vzhľadom na právnu konštrukciu tejto zodpovednosti je preto nepodstatné, z akých dôvodov alebo za akých okolností došlo k porušeniu zákonných povinností, rozhodujúce je preukázanie porušenia týchto povinností, pričom zamestnávateľ sa zodpovednosti za preukázané porušenie nemôže zbaviť. K tomu ďalej uviedol, že pri existencii objektívnej zodpovednosti za označený správny delikt, ani prípadné zistené porušenie zákonných ustanovení na úseku ochrany bezpečnosti a zdravia pri práci aj zo strany poškodeného zamestnanca nezbavuje žalobcu jeho zodpovednosti za správny delikt, resp. nie je ani žiadnym liberačným dôvodom. K námietke, ktorej obsahom bolo poukázanie na § 196 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce krajský súd konštatoval, že tieto ustanovenia upravujú zodpovednostný vzťah zamestnávateľa voči zamestnancovi v súkromnoprávnej rovine a nie zodpovednosť subjektu verejného práva vo vzťahu k štátu a v tomto prípade sú teda neaplikovateľné.

9. Vo vzťahu k uloženej sankcii krajský súd a s poukazom na skutkové okolnosti uviedol, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je dostatočne odôvodnené aj vo vzťahu k výške uloženej sankcie, pričom správny orgán dostatočným spôsobom vyhodnotil všetky rozhodujúce kritéria pre určenie výšky pokuty v zmysle § 19 ods. 6 zákona o inšpekcii práce, ktorú stanovil na dolnej hranici zákonného rozpätia, pričom bola zohľadnená tak dĺžka trvania protiprávneho stavu, veľkosť zamestnávateľa, ako aj skutočnosť, že u tohto zamestnávateľa ide o prvý takýto správny delikt. Uložená sankcia zároveň plní represívnu, ako aj preventívnu funkciu. Vzhľadom na takto stanovenú výšku pokuty na dolnej hranici zákonnej sadzby, v konaní pred súdom neprichádzal do úvahy návrh žalobcu na jej sankčnú moderáciu v zmysle § 198 ods. 1 SSP.

II.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

10. Žalobca ako sťažovateľ zastúpený advokátom podal včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP a navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania. Súčasne navrhol priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok. V súvislosti s § 440 ods. 1 písm. f/ SSP namietal, že krajský súd vykonal pojednávanie bez účasti sťažovateľa a jeho právneho zástupcu napriek tomu, že sťažovateľ a aj jeho právny zástupca riadne vopred ospravedlnili svoju neúčast'. Podľa sťažovateľa krajský súd nesprávne aplikoval § 114 SSP a dôvod, že sťažovateľ sa v čase pojednávania nachádzal pracovne v Rakúsku, bol dostatočný a ospravedlňujúci. V súvislosti s § 440 ods. 1 písm. g/ SSP poukázal na zistenia krajského súdu z administratívneho spisu a jeho závery a namietal, že krajský súd a správne orgány vychádzali z nesprávne resp. neúplne zisteného skutkového stavu, ktorý bol stanovený len protokolom. Namietal, že správne orgány nevyhoveli jeho návrhu na nariadenie pojednávania a doplnenie dokazovania o výpovede priamych svedkov T. V., Y. G., L. X. H. ďalších. Vzhľadom na závažnosť prípadu resp. následkov pracovného úrazu bolo podľa sťažovateľa potrebné nariadiť ústne pojednávanie. Ďalej namietal, že neboli vypočutí všetci zamestnanci nachádzajúci sa v rozhodnom čase na pracovisku a že vykonané výsluchy neboli realizované v potrebnom rozsahu na zistenie všetkých skutočností potrebných na presné stanovenie príčiny vzniku pracovného úrazu. Podľa sťažovateľa sa krajský súd dostatočne nezamerl na zistenie, či v rozhodný deň boli na streche vytvorené bezpečnostné komunikácie, resp. či o nich zamestnanci boli poučení, či bolo miesto kde sa vykonávali práce zabezpečené proti prepadnutiu a ako. Podľa sťažovateľa svedecké výpovede v trestnom konaní vyvracajú resp. spochybňujú záver v protokole časti G, písm. b/, bod 2 v nadväznosti na časť D. Záver krajského súdu, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa sťažovateľ dopustil porušenia právnych predpisov, podľa sťažovateľa nemá oporu vo výsledkoch vyšetrovania v trestnom konaní.

11. Sťažovateľ namietal, že bola porušená zásada materiálnej pravdy, lebo správne orgány sa zaoberali len dôkazmi svedčiacimi v neprospech sťažovateľa. Ďalej sťažovateľ namietal, že bola nesprávne stanovená priama príčina vzniku pracovného úrazu. K tomu poukázal na to, že podľa časti E protokolu

poškodený utrpel viacpočetné poranenia hlavy a pľúc v dôsledku pádu do hĺbky cca 6,7 až 7 m na podlahu medzi dva pásové dopravníky a teda pracovný úraz poškodeného vznikol v dôsledku jeho pádu do hĺbky, a nie v dôsledku jeho prepadnutia. Uviedol, že pokiaľ by bol poškodený zamestnanec istený, ostal by visieť pod úrovňou strechy, a k pracovnému úrazu, o aký ide vo veci samej by nedošlo, a preto priamou príčinou bola skutočnosť, že sa poškodený zamestnanec vedome odistil od HIS a pohyboval sa po pôvodnom paneli. Namietal, že krajský súd nevzal do úvahy zásadné porušenie povinnosti zo strany zamestnancov, ktorí keď zistili, že ich pri práci istenie obmedzuje a spomaľuje výkon ich práce, mali o tom neodkladne informovať vedúceho pracovnej skupiny a riešiť to spoločne s ním a nie sa odopínať od istenia a ohrozovať sa tak na živote. Namietal, že krajský súd opomenul, že PBP č. 43/2016 z 5. decembra 2016, vypracovaného v zmysle § 14 ods. 3 príloha č. 6 bod 8.5 vyhlášky č. 147/2013 Z.z., výslovne neustanovuje ako, v akom rozsahu a čím sa má zabezpečiť prepadnutie strešného plášt'a a keď cit. vyhláška demonštratívne uvádza spôsoby tak nevyklučuje ani použitie iného spôsobu, akým bolo v prejednávanej veci využitie tzv. fošní.

12. Vo vzťahu k uloženej sankcii sťažovateľ poukázal § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o inšpekcii a na to, že pokutu možno uložiť ak pracovný úraz vznikol v dôsledku porušenia povinností. Namietal, že z cit. ustanovenia vyplýva, že vo vzťahu k výške sankcie musí byť preukázaná priama príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a následkom (t.j. vznikom pracovného úrazu). Nesprávnosť záveru krajského súdu sťažovateľ vidí v tom, že vznik pracovného úrazu preukázateľne vznikol v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinnosti zamestnanca., ktorý nepoužíval určeným spôsobom pridelené osobné ochranné pracovné prostriedky proti pádu. Podľa sťažovateľa údajné porušenie jeho povinností priamo nesúvisí so vznikom pracovného úrazu. Sťažovateľ ďalej namietal, že nebolo preukázané, že by mal vedomosť o práci poškodeného bez istenia a navrhol, aby podľa § 192 SSP bola znížená sankcia, keďže táto je pre neho v stanovenej výške likvidačná.

13. Sťažovateľ ďalej argumentoval tým, že si splnil povinnosti podľa § 6 ods. 1 písm. a/ ako aj § 18 ods. 3 zákona o BOZP a v plnom rozsahu zabezpečil bezpečnostné opatrenia. Poukázal aj na to, že poškodený zamestnanec absolvoval školenie o BOZP. Poukázal na stavebný denník predmetnej stavby, z ktorého vyplýva, že 3. marca 2017 na bezpečnostnej päťminútovke bola vykonaná kontrola náradia a osobných ochranných pracovných prostriedkov, vizuálna kontrola horizontálneho istiaceho systému a bol prediskutovaný postup dodržiavanie bezpečnosti pri práci.

14. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu, uviedol v zásade svoju predchádzajúcu argumentáciu a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú. Uviedol, že správne orgány vychádzali zo všetkých relevantných dôkazov získaných v priebehu šetrenia pracovného úrazu i návrhov sťažovateľa a pri ich vyhodnocovaní dodržiavali zásady dokazovania. Nestotožnil sa s námietkou, že jedinou priamou príčinou vzniku pracovného úrazu bolo, že sa poškodený zamestnanec vedome odistil od HIS, pričom uviedol, že istenie nebolo postačujúce k čomu poukázal aj na vyjadrenia zamestnancov, ktorí konštatovali faktickú nemožnosť vykonávania predmetnej časti práce v prípade istenia sa. Poukázal aj na vyjadrenie zamestnanca, podľa ktorého sťažovateľ videl tento spôsob vykonávania práce (a teda odistenie sa) a nemal k nemu pripomienky. Poukázal taktiež na odborný posudok č. 63 RK/2016-VP o technickom stave stavebných konštrukcií zo dňa 14.11.2016, ktorý potvrdzuje, že v čase mimoriadnej odbornej prehliadky realizovanej G. W., odborným pracovníkom stavebných opráv, bolo zistené značné poškodenie strechy, ktorá neplní svoj účel; pôvodné panely sú popraskané, premočené a skarbonizované od dlhodobého pôsobenia vlhka a pary. Namietal, že samotný dôkaz-stavebný denník a zistenia z neho vyplývajúce nemožno vo vzťahu k zistenému skutku vyhodnotiť ako relevantný a spôsobilý vyvrátiť zistené porušenia zákonných povinností zo strany sťažovateľa.

III.

Posúdenie kasačného súdu

15. V zmysle čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 757/2004 Z.z.“) odo dňa 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd SR činnosť a stal sa príslušným na konanie

vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konali senáty správneho kolégia Najvyššieho súdu SR. Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu SR 11. júna 2021 a bola zaregistrovaná pod sp.zn. 1Asan/19/2021. V zmysle uvedeného je od 1. augusta 2021 na konanie o predmetnej kasačnej sťažnosti príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. v súlade s platným a účinným Rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu SR náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená senátu 5S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

16. Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3 zák. č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia.

17. Podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zák.č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, zamestnávateľ v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je povinný vykonávať opatrenia so zreteľom na všetky okolnosti týkajúce sa práce a v súlade s právnymi predpismi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

18. Podľa § 18 ods. 3 zák.č. 124/2006 Z.z., zamestnávateľ a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, vykonávajúci montážne, opravárenské, stavebné a iné práce pre iné fyzické osoby a právnické osoby sú povinní dohodnúť s objednávateľom prác zabezpečenie a vybavenie pracoviska na bezpečný výkon práce. Práce sa môžu začať až vtedy, keď je pracovisko náležite zabezpečené a vybavené.

19. Podľa § 14 ods. 3 vyhlášky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 147/2013 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri stavebných prácach a prácach s nimi súvisiacich a podrobnosti o odbornej spôsobilosti na výkon niektorých pracovných činností v znení neskorších predpisov, podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vo výške a nad voľnou hĺbkou sú uvedené v prílohe č. 6.

20. Podľa prílohy č. 6 bodu 8.5 vyhlášky č. 147/2013 Z.z. zabezpečenie proti prepadnutiu, najmä pracovnou podlahou, komunikačnou podlahou alebo pokrývačským rebríkom, sa musí vykonať na všetkých strešných plášťoch, kde pôdorysná vzdialenosť medzi latami alebo inými nosnými prvkami strešnej konštrukcie je viac ako 0,25 m alebo nie je zaručené, že jednotlivé strešné prvky sú preukázateľne bezpečné proti prelomeniu zaťažením osobou vykonávajúcou stavebné práce alebo nie je toto zaťaženie vhodne rozložené pomocnou konštrukciou.

21. Kasačný súd po oboznámení sa so spisovým materiálom konštatuje, že má za preukázaný skutkový stav zistený správnymi orgánmi a z tohto dôvodu ho nebude opätovne popisovať a vyjadrí sa len k podstatným kasačným námietkam sťažovateľa. S ohľadom na obsah kasačných námietok je pre posúdenie veci relevantné najmä posúdenie otázky zodpovednosti, keďže v kasačnej sťažnosti sťažovateľ v prevažnej miere poukazoval najmä na skutočnosť, že pre vznik pracovného úrazu bolo primárnou príčinou najmä odistenie sa zamestnanca od horizontálneho istiaceho systému.

22. Kasačný súd uvádza, že § 18 ods. 3 zákona o BOZP ustanovuje, že montážne, opravárenské, stavebné a iné práce sa môžu začať až vtedy, keď je pracovisko náležite zabezpečené a vybavené. Povinnosť sa ukladá, ak ide o pracovisko v pôsobnosti fyzickej alebo právnickej osoby, na ktorom sa budú dodávateľským spôsobom vykonávať práce citované v ustanovení, pričom dôležitou je

skutočnosť, že práce sa majú začínať až vtedy, keď pracovisko zodpovedá požiadavkám na zaistenie BOZP. Táto požiadavka sa vzťahuje tak na objednávateľa prác, ako aj na dodávateľa prác (v tomto prípade sťažovateľ) a implicitne z nej vyplýva aj povinnosť pracovisko zhodnotiť z hľadiska akceptovania predpisov na zaistenie BOZP.

23. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ sám v podanej žalobe nepopiera, že došlo k pracovnému úrazu a že neboli dodržané podmienky BOZP, pričom namieta, že tieto neboli dodržané pričinením zamestnanca. V nadväznosti na uvedené namieta svoju zodpovednosť za pracovný úraz poškodeného zamestnanca. K uvedenému kasačný súd uvádza, že práve sťažovateľ ako jeho zamestnávateľ je povinný znášať objektívnu zodpovednosť za následky, vrátane sankcie za nedodržanie príslušných zákonných povinností, v dôsledku ktorých došlo k pracovnému úrazu poškodeného zamestnanca, pretože v zákon o BOZP v tomto prípade neustanovuje liberačné dôvody na zbavenie sa objektívnej zodpovednosti.

24. Vychádzajúc zo skutkových okolností, resp. zistení správnych orgánov sťažovateľ ako zamestnávateľ poškodeného zamestnanca a zároveň dodávateľ stavebných prác pred začatím výkonu prác a pred nástupom pracovníkov na jednotlivé pracoviská nezhodnotil stav komunikačných zón na streche, nezrealizovali sa potrebné bezpečnostné opatrenia a neboli vyznačené bezpečné komunikačné trasy resp. neboli proti prepadnutiu zabezpečené prípadné nebezpečné miesta napriek tomu, že táto povinnosť vyplývala sťažovateľovi z § 6 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na § 18 ods. 3 zákona o BOZP ako aj § 14 ods. 3 vyhlášky č. 147/2013 Z.z., ktorý odkazuje na prílohu č. 6 bod 8.5 cit. vyhlášky. Uvedené porušenie zreteľne vyplynulo zo skutkových okolností spočívajúcich v tom, že pod poškodeným zamestnancom sa prelomil panel, ktorý už v čase vykonávania prác bol v zlom technickom stave, čo preukazuje aj odborný posudok č. 63 RK/2016-VP o technickom stave stavebných konštrukcií zo dňa 14. novembra 2016 a poškodený zamestnanec prepadol do hĺbky.

25. Kasačný súd pripúšťa, že pokiaľ by sa poškodený zamestnanec neodopol od HIS, následok mohol byť odlišný, avšak uvedené nezabavuje sťažovateľa objektívnej zodpovednosti a nič nemení na skutočnosti, že sťažovateľ nezhodnotil stav komunikačných zón na streche, nezrealizovali sa potrebné bezpečnostné opatrenia a neboli vyznačené bezpečné komunikačné trasy resp. neboli proti prepadnutiu zabezpečené prípadné nebezpečné miesta a teda boli porušené ustanovenia zákona o BOZP. Pokiaľ by totiž zamestnávateľ dodržal predmetné ustanovenia zákona o BOZP týkajúce sa komunikačných zón, nemuselo dôjsť ani k samotnému prepadnutiu poškodeného zamestnanca, a vtedy by v tomto ohľade nebolo ani podstatné či by bol alebo bol istený.

26. V nadväznosti na uvedené kasačný súd ďalej uvádza, že samotné odistenie sa zamestnancov, vrátane poškodeného zamestnanca, bolo neštandardným a nebezpečným pracovným postupom, o ktorom mal podľa výpovede jedného zo zamestnancov, zadokumentovanej v zápisnici o podaní informácie z 7. marca 2017, sťažovateľ vedomosť a k tomu kasačný súd poukazuje na § 9 zákona o BOZP, v zmysle ktorého je zamestnávateľ povinný sústavne kontrolovať dodržiavanie bezpečnostných predpisov, najmä je povinný vykonávať potrebné opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Kasačný súd konštatuje, že postup a rozhodnutie žalovaného o uložení pokuty bol odôvodnený porušením, resp. nesplnením povinností vyplývajúcich pre sťažovateľa ako zamestnávateľa v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

27. K otázke prípadnej liberácie kasačný súd navyiac dáva do pozornosti aj skutočnosť, že podľa judikatúry kasačného súdu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Sžo/130/2008 z 1. júla 2010) pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia o uložení pokuty za správny delikt podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. správny súd nemôže prihliadať na námietky žalobcu o zbavení sa objektívnej zodpovednosti za pracovný úraz s odkazom na ustanovenie § 196 Zákonníka práce.

28. K námietke spočívajúcej v tom, že nebolo vo veci nariadené ústne pojednávanie kasačný súd uvádza, že túto považuje za neopodstatnenú. Kasačný súd poukazuje na § 21 ods. 1 správneho poriadku, ktorý ukladá správnomu orgánu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to ustanoví osobitný zákon alebo to vyžaduje povaha vecí, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu. Ustanovenie

§ 21 ods. 1 správneho poriadku teda dáva správnemu orgánu možnosť zvážiť (ak osobitný zákon neustanovuje povinnosť nariadiť ústne pojednávanie) či k prejednaniu veci s ohľadom na jej povahu je potrebné nariadiť ústne pojednávanie. Ústne pojednávanie sa vo všeobecnosti v správnom konaní na rozdiel od súdneho konania nevyžaduje. Ústne pojednávanie správny orgán nariaďuje len v prípadoch, ak to vzhľadom na povahu prejednávanej veci považuje za potrebné za účelom zistenia a objasnenia skutkového stavu veci. Na ústnom pojednávaní možno vykonať aj niektoré dôkazy. Ústne pojednávanie vo veci môže nariadiť prvostupňový aj druhostupňový správny orgán, čo však v danom prípade správne orgány neurobili, avšak s ohľadom na získané dôkazy a zistenia obsiahnuté najmä v protokole, či zápisnici o podaní informácie z 07. marca 2017 možno konštatovať, že situácia resp. povaha veci si to nevyžadovala. Cieľom ústneho pojednania v správnom konaní je predovšetkým zistiť skutočný stav veci, odstrániť rozpory medzi tvrdeniami viacerých účastníkov správneho konania, prípadne vykonať ohliadku resp. výsluch svedkov. Zákon o BOZP ako osobitný predpis povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správnemu orgánu v konaní o uložení pokuty za iný správny delikt neustanovuje. K uvedenému kasačný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej neuskutočnenie ústneho pojednania nespôsobuje ujmu vo vzťahu k požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (napr. Varela Assalino proti Portugalsku rozhodnutie z 25. apríla 2002, č. sťažnosti 64336/01).

29. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa pokuty, kasačný súd v zhode s krajským súdom konštatuje, že rozhodnutia správnych orgánov sú v tomto smere riadne a dostatočne odôvodnené a to aj vo vzťahu k stanoveniu výšky uloženej sankcie. Správne orgány sa dostatočne zaoberali vyhodnotením všetkých rozhodujúcich kritérií pre určenie výšky pokuty v zmysle § 19 ods. 6 zákona o inšpekcii práce, ktorá je na dolnej hranici zákonného rozpätia. Pri určení výšky pokuty bola správne využitá absorpčná zásada, bola zohľadnená tak dĺžka trvania protiprávneho stavu, veľkosť zamestnávateľa, ako aj skutočnosť, že u tohto zamestnávateľa ide o prvý takýto správny delikt.

30. Kasačný súd s ohľadom na určenie výšky pokuty na dolnej hranici zákonného rozpätia totožne so správnym súdom konštatuje, že sankčná moderácia v zmysle § 198 ods. 1 SSP a teda zníženie pokuty tak, ako to požaduje sťažovateľ, s ohľadom na jej obmedzenie upravené v § 198 ods. 2 SSP neprichádza do úvahy. Správny súd pri sankčnej moderácii môže uložiť len takú sankciu a v takej výške, ako ju mohol uložiť orgán verejnej správy, a rovnako upustiť od potrestania môže správny súd môcť len v tých prípadoch, keď to zákon umožňoval aj orgánu verejnej správy. Prostredníctvom sankčnej moderácie tak nie je možné dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie než aké mohlo byť dosiahnuté v administratívnom konaní. V posudzovanom prípade nie je aplikovateľná peňažná moderácia podľa ustanovenia § 192 SSP na ktoré poukazuje sťažovateľ, ktorej účelom je znížiť výšku peňažného plnenia alebo peňažnej náhrady škody, ktoré boli priznané napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy a nie zníženie výšky udelenej sankcie, čo je účelom sankčnej moderácie.

31. K námietke, že krajský súd neakceptoval ospravedlnenie sťažovateľa a vykonal ústne pojednávanie napriek jeho neúčasti a neúčasti jeho právneho zástupcu kasačný súd konštatuje, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že sťažovateľ neuviedol a správemu súdu nepreukázal také ospravedlniteľné dôvody neprítomnosti na pojednávaní, pre ktoré by bolo potrebné vec odročiť na iný termín pojednania, pričom z obsahu ospravedlnenia vyplýva, že v čase pojednania sa zdržiaval pracovne v Rakúsku sťažovateľ, avšak mal zvoleného právneho zástupcu, ktorý sa pojednania mohol zúčastniť, keďže bol na pojednávanie riadne predvolaný, ale tak neučinil.

32. Kasačný súd pri rozhodovaní o podanej sťažnosti ustálil, že kľúčovými dôvodmi pre jeho rozhodnutie vo veci samej boli tie právne a skutkové okolnosti, ktoré sú podrobne hodnotené zo strany kasačného súdu v texte tohto odôvodnenia. Kasačný súd sa v ostatnom stotožňuje s posúdením krajského súdu v napadnutom rozsudku a konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými relevantnými námietkami, preskúmal zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil. S predmetnými námietkami sa krajský súd dostatočne vysporiadal a aj v súlade s judikatúrou kasačného súdu vyvodil správne právne a skutkové

závery, pričom neponechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorej riešenie by bolo relevantné pre posúdenie prejednávanej veci. Kasačný súd preto v nadväznosti na uvedené konštatuje, že námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti tak neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ani rozhodnutí správnych orgánov a preto tieto vyhodnotil ako nedôvodné. Vzhľadom na vyššie uvedené tak kasačnú sťažnosť zamietá ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

33. O náhrade trov kasačného konania rozhodol tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada nevyplýva zo zákona.

34. V súlade s princípom hospodárnosti konania vyjadrenom v § 5 ods. 7 SSP kasačný súd rozhodol jedným rozhodnutím o podanej kasačnej sťažnosti a aj návrhu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, ktorý nepriznal, keďže nezistil resp. nemal za preukázané v danej veci procesné dôvody na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti v zmysle § 447 ods.1 SSP.

35. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.